

РЕШЕНИЕ

№ 13481

гр. София, 06.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в
публично заседание на 16.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **728** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Б. Н. В., ЕГН [ЕГН], чрез адв.Т., против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1912016/29.12.2025г., издадена от младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.171, т.1, б."з"(ГГ) от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

С жалбата се претендира незаконосъобразност на обжалваната заповед, като издадена от некомпетентен орган при съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон. Претендира, че дори и да е налице нарушение, автомобилът не е спрял от движение и за да търпи наказание лишаване от правоуправление, водачът е следвало да бъде уведомен за прекратената регистрация, а това не е било сторено. Посочва, че при проверката устно е бил уведомен, че автомобила се спира от движение поради липса на сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а било вписано, че регистрацията е прекратена поради непререгистриране в срок. Уточнява, че веднага след като са му отнели СУМПС е сключил застраховка „Гражданска отговорност“. Навежда доводи и за нарушение при издаването на заповедта и на принципа за съразмерност, нормативно разписан в разпоредбата на чл.6 АПК. Иска се отмяна на обжалваната заповед и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от упълномощения адв.Т., като цитира съдебна

практика. Претендира присъждане на адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38 от Закона за адвокатурата.

Ответникът - младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се явява, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, не взема участие в производството.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Срещу Б. Н. В. е съставен от младши автоконтрольор при ОПП СДВР Акт за установяване на адм. нарушение серия ГА № 4316262 от 29.12.2025г., в който е отразено, че в [населено място] по бул. Г.М.Д. с посока на движение от бул. С. шосе към ул. Н. Г. същият управлява товарен автомобил С. Д. с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на фирма „Ефект 2002“ ООД, Булстат[ЕИК], с предстоящ собственик „Викинг 7“ ЕООД, Булстат[ЕИК] с адрес [населено място], р-н С., като при извършена проверка и справка чрез РСОД и ОДЧ-ОПП СДВР, срещу бензиностанция Л., находяща се на номер 72, е установено, че водачът управлява горепосоченото МПС, което не е регистрирано по надлежния ред-прекратяване на регистрацията по чл.143, ал.15 от ЗДвП /НЕПРЕРЕГИСТРИРАНО ПС В СРОК/, като виновно е нарушил чл.140, ал.1, пр.1 от ЗДвП-управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

По повод констатираното с АУАН нарушение по чл. 140, ал. 1, пр. I от ЗДвП, В. Г. Д., на длъжност младши автоконтрольор при ОПП- СДВР, въз основа на правомощията предоставени му с издадената от директора на СДВР заповед № 513з-12086/14.10.2025г., издал оспорваната в настоящото производство Заповед № ГРАМ-1912016/29.12.2025г. за прилагане на принудителна административна мярка, с която на основание чл.171, т.1, б."з")ГГ) от ЗДвП е наложена на Б. Н. В. принудителна административна мярка "Временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца". Заповедта е връчена на В. на същата дата. Жалба срещу нея до АССГ е подадена на 13.01.2026г.

След като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на основание чл.168, ал.1, във връзка с чл.146 от АПК съдът направи следните правни изводи: Съдът намира, че жалбата е подадена от активно легитимирана страна, адресат на оспорената заповед, чиито права и законни интереси са неблагоприятно засегнати от нея. Същата е подадена в срок, поради което е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна поради следните съображения:

Обжалваната заповед представлява валиден административен акт, който е издаден от административен орган разполагащ с необходимата материална компетентност, противно на възраженията, наведени в жалбата. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР, в която областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. Директорът на СДВР, със Заповед № 513 з- 12086/14.10.2025г., е определил длъжностните лица, оправомощени да прилагат ПАМ по ЗДвП, сред които по т. 1 –полицейските органи от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Приложена е и заповед № 513з-2039/27.02.2025г. на Директора на СДВР, видно от която издателят на ЗППАМ заема длъжността полицейски инспектор при Отдел Пътна полиция – СДВР. С оглед на гореизложеното съдът приема, че оспорената заповед за налагане на ПАМ е

издадена от компетентен орган и същата е валиден акт.

С оглед съдържанието на акта съдът счита, че е спазена установената от закона форма - чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2 от АПК. Заповедта съдържа фактически и правни основания за издаването-наименование на органа, който я издава, наименование на акта, адресат, разпоредителна част, определяща правата и задълженията на адресата, начина и срока на изпълнение на ПАМ, срокът и реда за обжалване и подпис на физическото лице, персонализиращо административния орган. При издаването на заповедта не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът взе предвид следното: Съгласно чл. 171, т. 1 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се налага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство за срок от 6 месеца на водач за нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП.

При настоящата законова регламентация необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката е установяване на управление на МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Релевантният за приложението на чл. 171, т. 1 от ЗДвП юридически факт е фактът на допуснато административно нарушение, което следва да е установено и подведено под приложимата материалноправна норма за ангажиране на административната отговорност на жалбоподателя.

В конкретния казус е налице хипотезата-жалбоподателят управлява МПС с прекратена регистрация на основание чл.140, ал.15 от ЗДвП. Нарушението на водача е констатирано с издаден АУАН, който има обвързваща сила до установяване на противното съгласно чл.189, ал.2 ЗДвП. В акта за нарушение е посочена за нарушена нормата на чл.140, ал.1 от ЗДвП, като от обективна страна това деяние съответства в пълна степен на административно-наказателния състав по чл.175, ал.3 от ЗДвП.

Съгласно чл.143, ал.15 от ЗДвП /действаща редакция от 07.09.2025г., изменение обнародвано с ДВ бр.64 от 2025г., в сила от 07.09.2025г./, служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. В относимата разпоредба в случая на чл.18б, ал.1, т.10 от Наредба № I – 45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства /Наредбата/ също е посочено, че служебно се прекратява регистрацията на ПС по чл.143, ал.15 от ЗДвП на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. При тази законова регламентация се установява на първо място, че административният орган няма задължение по закон да уведоми собственика за прекратяване на регистрацията /противно на твърденията на жалбоподателя/, както и че прекратяването настъпва след изтичане на правнорегламентиран срок, който е два месеца от промяната на собствеността на МПС.

В този случай жалбоподателят е наясно с датата на прехвърляне на собствеността, със задължението си да регистрира превозното средство и последицата по чл. 143, ал. 15 ЗДвП за прекратяване на регистрацията. Изтичането на тези срокове не са опосредени от действието или бездействието на друг административен орган, за да има съмнение по отношение на изтичането

на срока на определена дата, която е два месеца след придобиването на собствеността. В този смисъл не е необходимо уведомление, за да се приеме, че е налице узнаване. При тази хипотеза е неприложимо Тълкувателно постановление № 2 от 5.04.2023г. на ОСС от НК на ВКС по т. д. № 3/2022 г., Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, тъй като уведомяването не е елемент от състава на административното нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Процесната ПАМ е приложена и в съответствие с целта на закона, противно на доводите в жалбата. Принудителните административни мерки са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки са вид административна принуда, а не санкция. При тях се реализира диспозицията на правната норма, в случая - чл. 171, т. 1, б. "з") гг") от ЗДвП, като самата мярка се прилага във връзка с правонарушение, а не го санкционира. Именно поради това преценката за съразмерност между размера на наказанието и извършеното нарушение е неприложима в производството по налагане на ПАМ. Същото се отнася и за преценката дали извършеното нарушение представлява маловажност на случая. Спрямо водача на нерегистрираното МПС е приложената конкретно посочената в чл. 171, т. 1, б. "з") гг") от ЗДвП принудителна административна мярка и органът няма възможност да избира алтернативно, поради което възраженията на жалбоподателя за прилагане на по-лека мярка са неоснователни. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, буква "з" от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения, свързани с движението по пътищата на нерегистрирани МПС и без табели. Защитените обществени отношения се характеризират с особена важност, тъй като управлението на МПС съставлява дейност с повишена опасност за здравето и живота на участниците в движението по пътищата. Именно защото управлението на МПС е дейност с повишена опасност, част от законовите мерки, регламентиращи опазване на живота, здравето и имуществото на участниците в движението по пътищата, респ. репариране на претърпените от тях вреди, е и императивно въведеното от законодателя правило за регистрация на МПС, които се движат по пътищата, отворени за обществено ползване. Настоящата инстанция счита, че от доказателствата по делото се установяват обстоятелствата попадащи в хипотезата на чл. 171, т. 1, б."з" "гг" и обуславящи налагането на процесната ПАМ.

Съдът намира за неоснователно поддържаното в жалбата оплакване за незаконосъобразност на процесната заповед поради факта, че е сключил веднага застраховка „Гражданска отговорност“. Доводите касаят друга фактическа обстановка, а именно служебно прекратена регистрация по реда на чл. 143, ал. 10 ЗДвП – след получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането, какъвто не е процесния случай. Нито в АУАН, нито в издадената въз основа на него ЗППАМ е посочена разпоредбата на този текст /ал.10/, а изрично е цитирана приложимата уредба - чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Нещо повече, в процесната заповед /както и в АУАН, въз основа на който е издадена ПАМ/, след подробно описание на нарушението, в скоби дори е пояснено-НЕПРЕРЕГИСТРИРАНО ПС В СРОК.

По отношение определения срок в заповедта, същият съответства на закона и не подлежи на преценка, поради което е правилно определен.

С оглед на изложеното, жалбата следва да бъде отхвърлена, тъй като оспорената Заповед е издадена от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административно-производствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона.

С оглед изхода на спора разноски се дължат на ответника, но поради липса на своевременно направено искане не се присъждат.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Н. В., ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ГРАМ-1912016/29.12.2025г., издадена от младши автоконтрольор към отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на основание чл.171, т.1, б."з")ГГ) от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изр.2 от ЗДвП.